

Recept 3. část

Na území barbarských kmenů

Harbyrwydd družinku našel. Jemu to s jeho dovednostmi orientovanými na divočinu nedalo tolik potíží. Sotva je všechny našel, ihned jim pověděl o svém nálezu. Družinka se musela rozhodnout co dál. Udat přísluhovače temného boha a nebo se raději vydat do neznámé jeskyně, kde to může být velmi nebezpečné?

Ráno, když vysvitlo slunko a všichni se odpočatí chystali na další cestu se k družině přidali další její členové – trpaslík Felix a Samuel, který doručil dopis de Anjensovi a přibral Felixe na cestu za přáteli. Radostné shledání se nedalo ničím zkazit. Všichni měli radost, nejvíce však Murai, který trpaslíka přivítal hltém nepříliš kvalitní kořalky. Kvalita kořalky trpaslíkovi nevadila, on sám nebyl zvyklý na lepší.

Přípravy na cestu zabraly spoustu času, bylo třeba koně vyčistit, nakrmit a připravit na cestu. Než bylo toto obstaráno, museli se družiníci též nakrmit. Katharina, hraběnka z Nordportu se sama vypravila na svém, jako snůh, bělostném koni na projížďku. Když se vrátila, snídaně již byla hotová. Všichni se najedli, povyprávěli si pár příběhů a potom se vydali dál. Jejich cílem byla rostlinka, jejíž jméno si Melchior nechal prozatím pro sebe, jediné, co prozradil bylo, že není příliš bezpečná, ale je důležitá pro jeho pokus.

Drsný nález

Povoz rámusí na neudržované polní cestě. kotlík a špatně uložené náčiní na vaření dělá obstojný rámus, takový jako skupinka potulných komediantů. Cesta je nerovná a tak Murai s Felixem, kteří jdou v předu často nadávají, když zakopnou. Někteří se vezou na povozu a do hrozivého koncertu kuchařského náčiní přidávají ještě své zvuky. Ti, kteří jdou vzadu se poděšeně rozhlížejí okolo. Marné je Harbyrwyddovo napomínání, ať se utiší. Když se do všeobecného ryku přidá i kůň se svým zařetáním Harbyrwydd kapituluje a již se nesnaží rámus nijak utišit.

Může být dobrá polovina odpoledne, když proti družině vyběhne z lesa kůň. Splašený a bez jezdce. Harbyrwydd a Katharina se okamžitě snaží jej chytit. To se jim daří a pěkný hnědák je v jejich moci. Samuel se okamžitě podíval, zda je označkován. Kůň samozřejmě byl označen cejchem, pro družinu i Melchiora neznámým. O blízkosti jezdce svědčily i sedlové brašny a prázdná pochva od meče. Část družiny se okamžitě rozhodla vydat se jezdce hledat. Zbytek se usadil okolo povozu a jal se dávat pozor.

Harbyrwydd si vzal své meče, trošku zásob pro všechny případy a s Muraiem a Felixem se vypravil do lesa, po stopách koně.

Jakmile se vzdálili od velké skupiny, přivítal je klid, jaký naleznete jen v lese. Stromy poklidně šuměly, ptáčekové zpívali své písně lidem neznámým jazykem a vše se zdálo být v pořádku. Přesto v našich hledáčích přetrvával neklid – najdou polámaného jezdce, kterého shodil kůň či přepadeného vojáka? Co je asi čeká za kopcem?

Stopy se již začínali ztrácet, když Harbyrwydd malou skupinku zastavil. Všichni rychle zalehli a dívali se na palouček s podivnou studánkou. V trávě tam ležel rytíř, nejspíše jezdec a jeho pomocník. Oba leželi v trávě a vypadali jako kdyby spali. Dojem poklidného odpoledne pokazil havran, který se vznesl z jezdcova obličejce s něčím lesklým. Vypadalo to jako oko.

Když se blížili, všimli si i dalších věcí, které rozbily dojem o odpočinku – nedaleko rytíře ležel jeho meč. Vypadal, jako kdyby mu vypadl z prstů v poslední křeči. Co však dojem klidu rozbilo byly tržné rány na těle rytíře i jeho služebníka, který stále svíral nekvalitní vojenské kopí. Kdo by si při této příležitosti nevzpomněl na povídačky o bláznech, kteří putují do Dorsu aby ulovili nějakou jinde nežijící bestii? Pokud je toto případ i těchto mužů, byli tou jinde nežijící bestii uloveni oni. Takový je život.

Murai začal prohledávat oba mrtvé. Felix jen přihlížel a Harb se raději věnoval prohlížení místa. Jejich průzkum odhalil pár drobností – stopu od nějakého velkého ještěra a dráp, který ještěr nejspíš ztratil při útoku na nebožáky. Ve studánce objevil Murai, který si myl ruce od krve, další stopu podivného tvora. Nikdo podobnou stopu neviděl a tak se rozhodli rychle vrátit k zbytku družiny a pokračovat co nejdále od tohoto místa.

Noční bojůvka

Návrat k přátelům a seznámení se situací vyvolalo zděšení, co se to děje? Co je to za zemi, když jsou zde rytíři vražděni neznámými monstry? Kdo se zamyslel nad tím, že tito rytíři byli na cestě za tímto monstrem a že jej chtěli zabít?

Ať tak, či tak, urychleně se vydali na cestu a dokonce si dávali větší pozor na hluk. Až do večera drželi celkem ostré tempo. Když začali být koně unavení a ani jejich jezdci neměli tolik sil, nastal čas se utábořit. Vyšlo to akorát – slunce klesalo k obzoru a v lese se šelo. Zpěv ptáků utichal a začínal být nahrazován děsivějšími zvuky.

Tábor byl připraven, Harbyrwydd se zbytkem družiny dohodl hlídky. Theophrastus zatím uvařil nějaký dlabenec k večeři a Katharina se, jako každý večer starala dlouze o svého koně. Nutno podotknout, že její bělouš za to stál. Tak krásný kůň se v celé skupině nevyskytoval. Inu, Poinarský teplokrevník je právem nejdražším koněm na Poinaru.

Všichni se odebrali spát, den byl vyčerpávající a podle Melchiora je takové dny čekali ještě tři, než dorazí na místo, kde by mohla rostlina růst. V jednu chvíli spolu drželi hlídku Murai a Schlank. Vysoký kněz s cizími rysy hlídal ležení svých přátel, Murai si vzal úsek u koní, blíže k lesu.

Zvuky nočního lesa Murai dávno nelekaly, za svůj nepříliš dlouhý život tábořil často v lese. Často spával pod širým nebem a i Dors navštívil. Proto nebyl na pozoru tak, jako ostatní. Přesto, když se mu zdálo, že slyší kroky napodobující jeho chůzi, začal měnit tempo a hlasitost kroků. Za chvíli si byl již jist, že někdo se plíží nedaleko od něho, ve stejném směru jako on chodí. Všichni spali, Schlank byl relativně daleko a tak se Murai rozhodl jednat. Nenápadně si připravil meč, tasil a s výkřikem skočil do tmy. Jaký byl jeho úlek, když místo vyplašené srny či vyděšeného protivníka proti němu vyběhl velký ještěr s dlouhou tlamou plnou zažloutlých zubů.

Murai znovu zařval, tentokrát úlekem. Hned se však vzpamatoval a postavil se nové situaci tváří – sekl mečem po ještěrovi. Trefil jej, meč však odskočil od pevné kůže obepínající ještěrovo tělo. Nyní se ještěr vrhl na Murai. Ocasem mu podrazil nohy a chytl jej do tlamy. Nebolelo to, ještěr se snažil s Muraiem zmizet v lese. Ten křičel a bránil se, snažil se vytáhnout dýku a zarazit jí do ještěrovi hlavy – netrefil se a dýka zůstala zaražená v zemi a Murai mizel v lese...

Naštěstí však zasáhl Schlank. Uslyšel Muraiův křik a ihned mu došlo, že něco není v pořádku, takhle Murai přece nekřičí. Rozběhl se za ním, za běhu se pokusil vzbudit ostatní. Všiml si, že Švábův přítelíček, vlk, již budí svého pána. Stejně tak velký černý pes, který patřil vznešení hraběnce z Nordportu štěkal jako pomínutý.

Ostatní teprve vstávali, když Schlank doběhl na místo boje a viděl mizejícího ještěra s bránícím se Muraiem v tlamě. Nelenil a znovu se rozběhl do tmy, přímo na ještěra. Plaz se snažil zmizet se svojí kořistí. Schlank a jeho těžký rituální meč jej vyvedly z míry. Ještěr upustil Murai a šlehl ocasem po knězi. Schlank úderu neuhýbal, raději se soustředil na dlaší útok. Ještěr se vzdal své kořisti a začal prchat. A opět zasáhl Murai. Jakmile se ještěr otočil a svým kolíbatým krokem mizel do tmy, chytl jej Murai za ocas a snažil se ještěra podržet. To neměl dělat, ještěr se otočiv a zakousl se do něho. Murai se nestihl bránit a tak se Schlank stal svědkem toho, jak jej ještěr málem překousl na dvě poloviny. I zbytek družiny již dobíhal na bojiště a snažil se pomoci. Murai, ležel na zemi a sotva dýchal, Harb se o něho postaral. Ještěr

stejně uprchl. Zachránil si tím holý život, neboť by byl zabit družinou, jen Švun jej chtěl nechat na živu – aby mohl ještěra zkoumat.

Příjezd rytíře

Konečně, třetí den večer dorážíme na to místo, kde má růst rostlina. Utáboříme se zde a zítra se bez povozu vypravíme na jeden z kopců a natrháme si několik květů rostliny. Už se moc těším na cestu domů a na návrat na Habrovec. Máme tam již děvečku, čeledína a správce, vše se zdá být v pořádku. Dokonce ani občanská válka nevypukla a již je to několik měsíců, co zemřel Vilém Wolf. Takovéto a podobné myšlenky táhly hlavou Harbyrwydda.

Večer sebou přinesl opět noční zvuky lesa. Občasné zařvání šelmy již nikoho neděsilo tak jako první noc. Setkání s ještěrem je poznamenalo, obzvláště Muraie, kterému zůstanou jizvy přes hrudník ještě dlouho. Oheň hořel, v kotlíku bublalo dušené maso a Theophrastus se Samovou pomocí rozdával placky pro všechny. Občas se podivil, kolik toho dokázal sníst drobný artemid Melchior.

Ráno se jako první probudil Samuel, protáhl se a zjistil, že už jej ruka nebolí zdaleka tolik. Setkání s kancem pro ni bylo zlé, ale jak vidět, nebylo to osudné. Kdyby mu kanec ruku rozdrtil a nebo hodně polámal, rok by nemusel vyrazit na dobrodružnou výpravu. Venku se již rozednívalo a tak se Samuel rozhodl přichystat ostatním snídani. Vůně teplého jídla jednoho po druhém budila.

Zatímco se připravovala snídaně, mluvil Švun dosti urážlivě o Bohu nejsvatějším. Ať to tak myslel či ne, všiml jsem si, jak jej Harbyrwydd sledoval nepřijemným pohledem. Naštěstí, harb není žádný hlupák a tek nevyvolá rozbroj kvůli něčemu jako je náboženství.

Melchior se rozhodl zaběhnout si ulevit do křoví. A to našim dobrodruhům velmi pomohlo. Chvilku po té, co Melchior zmizel v křoví a začaly se ozývat podivné vrčivé zvuky do tábora vjel církevní rytíř. Ihned seskočil z koně, podíval se na Sama a vytáhl sekeru. Oplatil Samuelovy nepřátelsky vypadající pohled a dosti rozkazovačným tónem se začal vypyptávat na skupinku a její důvody pro táboření zde.

Prvotní úlek všechny opustil, zvuky z křoví, kde byl Melchior ustaly. Rytíř se spokojil s odpovědí, že jsou kupci a jedou na sever k barbarům. Už se chystal odjet, ale tu jej zarazila nějaká nesrovnalost v jejich řečech a začal se znovu šourat v jejich důvodech. Přeci jen se družině podařilo rytíře přesvědčit, že nemají žádné kacířské úmysly. Bojovník za řád je varoval před pašeráky, jejichž skupinu v okolí honí a odjel. Někoho z dobrodruhů možná napadlo, proč rytíře nezabili. Teď se přesvědčil, že to nebyl dobrý nápad – okolo tábora bylo ukryto skoro dvacet mužů. Ti všichni čekali na jediný povel od rytíře.

Sběr leprovek a bitva očima hobita Thea

Je po ránu, než vyrazíme pro rostlinu, zkrátím si chvíli malováním. Nabídl jsem svým přátelům portrét, a nabídku přijal Švun. Vybalil jsem si své plátno, paletu, štětec a prkno sloužící jako podložka pod plátno, a začal jsem malovat. Švun přerušil vyřezávání a postavil se do hrdé pózy. Vypadal tak docela směšně, ale já jsem přistoupil na jeho hru a nakreslil vážný portrét a ne karikaturu. Výsledek nebyl nijak závrtný, ale ušel.

Vyrazili jsme těsně po obědě. Erwina jsme nechali u vozu a sami jsme šli na kopec. Byl to namáhavý výstup divokou krajinou. Melchior nám konečně řekl bližší informace o hledané rostlině – nazývá se leprovka a její šťáva je na dotyk nebezpečná. Nebezpečný může být i její zápach.

Najednou jsme ten zápach ucítili. Dál šel jen Melchior. Na tři z rostlin nasunul zvláštní vaky a vyrýpl je, aniž by se jich dotkl. Švun chtěl také nějakou leprovku, ale Melchior mu to rozmluvil. Obyčejný vak nestačí, a další magicky upravené vaky už Melchior nemá.

Při sestupu nás přerušil Felixův výkřik: „Támhle zuří bitva!“ Zastavili jsme se a začali se radit, co dál. Já jsem navrhoval to prozkoumat a pokud tam bojují rytíři, pomoci jim a

napravit si tak reputaci. Na potřebě to prozkoumat jsme se shodli, a tak Švunův vlk vyrazil na průzkum a my jsme šli dál.

Po chvíli Švun hlásil, že tam bojují proti sobě dvě skupiny barbarů. To znamená, že bychom měli rychle zmizet! Co když vítězové po bitvě vyrazí naším směrem, nebo k nám utečou poražení?

Sešli jsme k vozu a vyrážíme na cestu.

Setkání s rytíři – Harbyrwydd a jeho Žalud

Dny na cestě nám utíkaly jeden za druhým. Krajina se měnila velmi pozvolna a jen pohled na pomalu se blížící štíty hor nám dokazovaly, že se blížíme k průsmyku. Místa, která jsme právě projížděli se mi zdála nějaká povědomá. Ano, tady někde jsme se v noci setkali s tím ještěrem. Bohužel se již šerilo a tak jsme zde musely tábořit znova. Po zkušenostech jsem rozdělal druhý oheň, tak abychom měli pod kontrolou celé okolí tábora. Jak se připravujeme na noc tak si jeden z nás, už ani nevím kdo, všiml v lese nějakých odlesků světla. Chci se tam jít skrytě podívat, ale Švun tam posílá svého vlka. Alespoň si připravuji maskovací plášť. Vlk asi pět set metrů od našeho tábora našel čtyři muže, kteří se vybavením moc neliší od nás. Že by to byli ti pašeráci o kterým mluvil ten rytíř? Lucien má dobrý nápad schovat naše ohně, abychom nebyli vidět. Zabodáváme klacky a mezi ně zavěšujeme deku a tak jsou v tom směru ohně skryty. V těchto nebezpečných končinách je lepší nebýt viděn. Protože se mi to nezdálo tak jsem se rozhodl, že budu dnes v noci ukryt sto metrů od našeho tábora, směrem k táboru těch cizích dobrodruhů. Takže kdyby něco hrozilo, budeme včas varováni. Hodiny utíkají a já bojuji s touhou usnout. Občas se mi zdá jako kdyby mě někdo sledoval, ale všímám si jen vlka, který se ale jako vlk neprojevuje. Jen leží a čumí na mě. Možná je to Švunův čmuchal. Ten Švun se mi nezdá čím dál tím víc. Nejdřív příhoda v bažině, pak ty řeči o Nejvyšším a teď mě sleduje jeho vlk. Zatím vlastně ani nevím o co mu jde. Koukám na měsíc a odhaduji, že teď začíná hlídka Katharině a právě Švunovi. Hned se trochu probírám a snažím se být ve střehu co nejvíce. Najednou slyším řinčení zbraní a tlumené výkřiky. Zvedám se a mířím k našemu táboru. Po dvou krocích se, ale zarazím a uvědomuji, že ty zvuky jsou z tábora těch cizích dobrodruhů. Já blbec, myslím na Švuna a úplně jsem zapomněl proč jsem vůbec tady v lese. Opatrně a tiše se blížím ke zdroji zvuků. Až tu scénu vidím. Boj je již u konce, čtyři dobrodruzi jsou mrtví a všude okolo jsou řadový rytíři. Sakra! Jestli přijdou na nás je s námi ámen. Mít zakázanou kytku a ještě Artemida k tomu ve voze, to je jistá smrt pokud vás nachytá dvacet řadových rytířů. Jak jen mi tichost pohybu dovoluje mířím rychle k našemu táboru. Ten je již na nohou a když přicházím vítají mě jejich zvědavé obličejy. Otázky hned zastavuji rychlými příkazy. „Uhaste ohně, rychle“. Lezu do vozu a budím Melchiora. „Mistře Melchiore rychle vstávejte, dejme mi tu kytku, nedaleko jsou ti řadový rytíři co hledají pašeráky.“

„Ne tu kytku nedám.“

„Tak musíte jít vy, ale rychle.“

„Dobrá ukryji se v lese.“

Vylézám z vozu a najednou celý tábor ozářil mocný záblesk světla. Co to? Nějaký blbec hodil na oheň deku a ta mocně vzplála. Tohle musel vidět každý! Melchior už vylézá a s Erwinem utíká do lesa. Katarína posílá s oběma muži svého psa, aby je chránil. Deku dohasla a tábor potemněl. „Rychle se uložte a jako, že spíte, musíme působit co nejnenápadněji.“ Chvíli se nic neděje. Po chvíli si, ale všímám pohybujících se stínů mezi stromy a občas něco tlumeně cinkne. Tak nějak se ty zvuky uspořádaly do kruhu. Jsem napnut k prasknutí co se stane. Až najednou se vynoří z hradby lesa postava a míří do středu tábora. Poznávám rytíře řádu, zvedám se přesvědčivě se snažím říci: „Ufff, to jste vy. Už jsme se báli, že jsou to nějakí loupežníci. Slyšeli jsme zvuky boje a tak jsme rychle udusili ohně modlili se k Nejvyššímu, aby nás ochránil před nebezpečím. A naše modlitby byly vyslyšeny. Teď, když jste tu jsme

v bezpečí.“, rytíř mě zkoumavě pozoruje, chvíli přemýšlí a pak pronáší: „Vylezte to nejsou pašeráci. Dáme si tu voraz.“ Hned toho využívám a úlisně mu říkám: „Ale jistě, budeme jen rádi, když s námi strávíte zbytek noci. Rozděláme ohně a připravíme vám nějaké pohoštění.“ V hlavě si říkám ať se nezeptá co tu děláme, když jsme měli před pár dny namířeno k trpaslíkům. Máme štěstí a hned se dozvídám co otupilo jeho pozornost. „Tak jsme chytli ty pašeráky“ ,říká, „byli čtyři. Sice tvrdili, že nejsou a jen se tak toulají, ale kam s tím na mě. Já prokouknu každou lež.“ V duchu se směju, ale jemu se snažím pochlebovat. Tak jsme strávili zbytek noci. Ráno sotva vyšlo slunce, rytíři odjeli. Ještě nám připomněli, že vše podezřelé máme hlásit a vřele se s námi rozloučili. Počkali jsme zhruba hodinu a když byla jistota, že nás nikdo nepozoruje tak jsme zavolali na Melchiora, že je již bezpečno. Rychle jsme se sbalili a vyrazili směr průsmyk.

Před jeskyní

Druhý den ráno, jakmile úderný oddíl rytířů opustil tábořiště družiny, vrátil se promrzlý Erwin s ještě promrzlejšími Melchiorem k ohni. Začali se ohřívát. Melchior měl stále leprovky u sebe. Nevzdal se jich ani za cenu, že mohl zmrznout. Ono je sice léto, noci nejsou tak studené, ale oni zmizeli do tmy bez deky či jiné pokrývky.

Skupinka se vypravila na další cestu, pokud vše bude bez komplikací, zítra dojedou k pevnosti a projedou průsmykem. Což ale není ono. Melchior a jeho náklad musejí jít cestou přes hory, kterou našel Harbyrwydd. Všichni se rozhodli, že půjdou přes hory a nebudou projíždět církevní pevností. Když se druhého dne vypravili do hor, po cestě projeté přísluhovači temného boha, netušili, že je zvědavost zavede až před jeskyní s tajemným symbolem v podobě písmene Z s květinou na vrcholku.

Dohadování o tom co dál trvala jen chvíli. Proti vstupu byl pouze Samuel a Katharina. Oba byli přehlasováni zbytkem družiny.

Murai...

Tak vlezli jsem do toho doupěte těch prokletých pánbíčkářů. Všichni jsou stejný, jak inkvizitoři tak zakviánci. Vlečeme se dlouhou kamennou chodbou, vpředu já a pajzl a za nám nějak zbytek, ti vzádu mě nezajímaj, já sem ve předu a budu mít svůj boj a to mi stačí ke štěstí.

Konečně nějaká změna.

Dveře.

Chvíli u nich stojíme, Samuel něco skouší a otevřeno. Hurá dovnitř.

Sotva otevřu ty dveře praští mě do nosu zápach masa, tlejícího shnilého masa.

A sotva co nahlídnu dovnitř uvidím v tom mírném světle co nám dává naše plápolající lucerna psy.

Čtyři psy.

Čtyři ohavný psy.

Jsou obrovští, mají mokrou srst, ne od vody ale jako od nějakého temného bláta. Jejich těla jsou pohublá ale šlachovitá, Samý sval. A co je nejhorší, nemají oči. Místo nich jsou na jejich místě jen tmavé zející díry.

Prázdnota.

Upírají je na vás a sledují.

Jenom sledují.

Proč doprdele aspoň nezaštekaj? Proč se nepohnou? Proč na nás nezaútočí?

Trpaslík jak je zmerčil tak se vrhnul dovnitř, nepočkal ani na čem se dohodneme, co uděláme, co nám šéf Harb řekne. Nemá žádnou disciplínu, zbrklej blbec, ve válce by moc dlouho nepřežil. Ale mám ho rád, je v pohodě, dá se s ním jako s jedním z mála v tehle grupě zachlastat a pokecat.

Hned jak ho psi viděli, neslyšně bez jediného zvuku se rozběhli proti němu.

Co si proboha myslí ?

Křičíme na něj ať jde zpátky, budeme se bránit v chodbě, tam to bude pro nás výhodnější. Jsou to sice jenom psi. Ale mam z nich špatnej pocit, to nejsou normální psi, mam z nich špatnej pocit.

Moc špatnej.

Trpaslík si nedá říct ani na po několikáté aby zalez a už je ošklivě pokousán. Vlézám dovnitř na vlastní nebezpečí, nenechám tam toho prcka přece zemřít...

Bojuji s těma stvůrami, strhávám všechnu jejich pozornost na sebe a ještě do toho bráním pajzla. Stáhnul se zpátky do chodby a padá ke stěně, je na tom fakt blbě.

Doufam že to rozdejchá, máme spolu ještě uzavřenou sázku kdo koho porazí v běhu a páce.

Vrhám se víc dovnitř do místnosti, sice se tím trochu odkrývám těm stvůrám, ale ostatní se nemůžou dostat ven a já se zas přes ně už nemůžu dostat zpátky do chodby, musím to risknout takhle, sám si ty stvůry nepoddám. Musím se ubránit než je ostatní ubijou, ale do toho těm zmetkům pořádně nakopu ty jejich chlupatý řiť.

Už. Už jsou tu všichni, ale já jsem na tom už hodně špatně.

Klesám do kolen.

Jeden pes na mě skočil. Mě nedostaneš zrůdo.

Záblesk.

Tma.

Vzdálené světlo.

...

Tak ty potvory už jsou všechny mrtvý. Dobře jim tak za to co udělali pajzlový.

CO ?

Co se stalo ? Proč kurva krvácím na zemi z krku ? Ne ...

Pojď. Tady už tě nic nečeká.

Obracím se mlčky za sebe, čeká tam žena celá oblečená v černé s nějakým přívěškem na krku. Něco jako kříž, ale ne tak úplně.

Jdu za ní.

Promiň šéfe.

Trpe, jednou si tu páku dáme. Doufám že ne moc brzo, ale piš si, že tě porazim.

Nashle Vyhnanci, bylo mi u vás fajn, ale jdu za svýma.

Za Drancířema.

Zemřel šťastný. Tak jak si přál. V boji.

Past a další nebezpečí

Psi jsou mrtvi. Již byl mrtvi. Murai je mrtev. Předtím byl živ. Krev z jeho ran vytéká na zaprášenou kamennou podlahu. Krev života. Psi potrhali jeho tělo, prokousli krk. Murai je mrtev.

Felix, horský trpaslík vynesl jeho pozůstatky před jeskyni. Ostatní zatím prohledávali místnost ze které nevedly žádné dveře. Felix se ušpinil od Muraiovy krve. Přikryl jej svojí dekou a přemýšlel co dál. U dělení Muraiovy výbavy nebyl, neměl o to zájem. Pokud něco dostane, ostatní mu to sdělí. Z Muraiova těla přestala vytékat krev, se smrtí se nedalo nic dělat.

Ostatní prohledávaly místnost a našli tři zvláštní tlačítka. Na všech byla křivá čára. Dvě byly stejné, jen obrácené. Třetí byla úplně jiná. Vypadala jako háček nad písmenem Z, či květina na vrcholku tohoto písmena. Při dobrém promyšlení se dalo odhalit, že čáry dávají

dohromady písmeno Z i s květinou na vrcholu. Zde je pravý vstup do svatyně zaquiánů, uctívачů Boha nejtemnějšího.

Otázka, která napadla všechny je v jakém pořadí zmáčknout tlačítka aby se otevřely dveře, pokud zde nějaké jsou. Nicméně, pokud zde není past, neměl by v tom být problém. Samuel se rozhodl místnost prohlédnout znovu, ve stropě našel několik kanálků. Prohlédl je jak nejlépe uměl. Vytasil se s názorem, že kanálky nejspíš přivedou plyn při špatném pořadí tlačítek. Mezitím Katharina prohlédla dveře, kterými družina do místnosti vstoupila, nahoře si všimla otvoru, nejspíš pro kamenné dveře, které zablokují oběti v místnosti s plynem a neumožní jim utéci. Švunovu nabídku, že by mohl dveře vyrazit nikdo nebral příliš vážně.

Diskuze o zmáčknutí tlačítek byla dlouhá. Nakonec se družinka dohodla, že všichni kromě Sama opustí místnost a odejdou co nejdále. Ten zkusí zmáčknout tlačítka a uvidí se. Harbyrwydd se vytasil s nápadem, že se pokusí zvýšit Samuelovy šance tím, že podepře padající kamenné dveře silnými kmínky stromů. Vzal sekeru a vypravil se do lesa. Zbytek zatím myslel nad nejlepší kombinací pro zmáčknutí tlačítek. Nakonec Sam prohlásil, že tlačítka zmáčkne stejně, jako kdyby psal písmeno Z.

Všichni se s napětím odebrali pryč. Samuel se připravil a zmáčkl všechna tři tlačítka v dohodnutém pořadí. Chvilku se nic nedělo. První, co se stalo, že kamenné dveře padly, ale kmínky je zarazili. Plyn se neobjevil. Místo toho se otevřeli dveře ve stěně nalevo od vchodu. Než je Samuel stihl prozkoumat, vyběhlo mu naproti šest kostlivců. Co mohl Sam udělat jiného, než se obrátit na útěk? Zde mu jeho kuše byla k ničemu. Pamatoval si staré heslo – nestřílej na kostlivce, šipka proletí, ale mnoho škody nenadělá.

Samuel utíkal a volal své přátele na pomoc. Když probíhal dveřmi, napadlo ho podkopnout kmínky držící kamenné dveře, ale tento nápad naštěstí zavrhl. Jak by se potom dostali dál do temného komplexu?

Pro celou družinu nebyli kostlivci problém. Boj nebyl dlouhý, ani nebezpečný. Mnohem horší by to bylo, kdyby Harbyrwydd nezajistil kamenné dveře a Samuel zůstal proti kostlivcům sám.

Po boji se družina rozhodla vydat se dál do temného sídla...